

Sirályok

Az autópályának félelemszaga van. Eszter még sose vezetett ilyen gyorsan. Most százhuszszal kell mennie, most előzgetnie kell. Drágám, valamikor meg kell tanulnod, mondja Zoltán, miközben egy ásványvíz kupakjával küzd. Nem szorulhatsz be minden kamion mögé. Hogy beszorulna, Eszter eddig erre nem gondolt, ő csak megpihent, rácsatlakozott. Most, most nem jönnek a belső sávban, gyertünk már. Eszter eltökéli. Ez még nem az a helyzet volt. Idegesen pillantgat a tükörökbe, gyorsan balra hátranéz, hogy a holtteret is figyelje, a keze is elindul kissé balra, Zoltán kapja vissza. Kell pár perc, míg megnyugszik. Szorítja a kormányt, fél órája indultak, de már begörcsölt a felkarja, a válla, a nyaka egy merő csomó. Sorra előzik meg, ő csak dökög a kamion mögött, már ő is érzi, hogy ez tényleg nem tempó, hogy nem ragadhat bele ebbe. Hirtelen kiteszi az indexet, kivág a belső sávba, mögötte satufék, duda, Zoltán ordít, Eszter előredől a kormányra, nyomja teljes erejéből a gázpedált. Mögötte felbukkan a dudálós, egy torpedó BMW, ott van a seggében, szinte lökdösi a jelenlétével, húzzál vissza, kisanyám, ne is hidd, hogy neked a belső sávban a helyed, Eszter ezt olvassa ki a nézéséből. Eszter próbál nem a BMW-sre figyelni a visszapillantóban, nem arra gondolni, hogy kívülről nézik, nem arra gondolni, hogy zavar, feltartóztat másokat. Amint elhagyja a kamion orrának vonalát, Eszter visszarántja jobbra a kormányt. Ilyet többet ne, mondja a fogai között Zoltán. Visszafogja magát, nem üvölt, mert tudja, hogy Eszter akkor feladja, hogy elengedi a kormányt, és ők csak elszállnak a semmibe. Eszter remeg, kissé a félelemtől, de inkább az örömtől. Előzött. Gyorsult. Megcsinálta. Felbátorodik, nem is figyeli a sebességmérőt, csak nyomja a gázt. Zoltán megköszörüli a torkát. Megbeszéltük, hogy százhusz fölé nem. Eszter sértődötten bólínt, és kissé felengedi a gázpedált. Ez nem ment neki soha, nyomni, de csak egy bizonyos szintig. Beleengedni magát, de csak addig, amíg bármikor ki tud onnan jönni.

A szállodának szállodaszaga van. Az idegenség, a szabadság és a konzervpihenés szaga. Kilép az erkélyre, a tengert nézi. A szendvicsmaradékot eszi, amit a benzinkúton vettek. Remegett a keze, amikor fizetett. A határ után voltak, az első horvát pihenőhelyen. Eszter már rég meg akart állni, de Zoltán elnézett valamit a navigációban, ez a szaros Google, fűjtatott. Pedig tudja, Eszter befeszül, ha nem mondja meg rendesen, merre kell mennie. Nem is csak a bizonytalanság miatt. Hanem ideges lesz, ha Zoltánt inkompetensnek látja, főleg egy olyan területen, amin azt képzelte, otthonosan mozog. Egy indiai csoport ebédelt ott. Sültkrumplit ettek. Eszter olyan meztelennek érezte magát a sortjában és az ujjatlan felsőjében. Megcsapta a légkondi hűvöse, megdörgölte a felkarját. Visszament a kocsihoz, és az anyósülésre ült. Zoltán sóhajtott, és beült a kormányhoz. Soha többé nem vezetek, mondta Eszter, és tüntetőleg kibámult az ablakon az elkövetkező három órában. Arról az

ülésről nem látta olyan versenypályának az utat, mint amikor ő vezetett. Az erkélyről látja, ahogy lent, az étterem teraszán sirályok repülnek rá a maradékra. Eszter visszamegy a szobába, leteszi a szendvicsmaradékot az asztalra. Gondosan becukja az erkélyajtót, nem akarja, hogy berepüljenek a sirályok.

A tengerpartnak sós szaga van. A parton végigfutó betonsétányon mennek. Nem fogják egymás kezét. Könnyen szétválnak, amikor jön egy babakocsis család. Ikerlányok kezét fogja az anya, az apa tolja a babakocsiban a kisfiút. Napbarnítottak, ziláltak, tele vannak cuccokkal. A nyaraló családok mind ugyanúgy néznek ki. A korlátnál egyre többen állnak. Eszterék keresik a szemükkel, mit nézhetnek. Egy fiú és az apukája áll a korláton kívül, egy szikla tetején. A vízben egy másik srác. Biztos a fiú testvére. A férfi int a lentinek, hogy ússzon arrébb. A fiú előredől, de fogja a háta mögött a korlátot. A keze kitekeredve. Nézi a tengert maga alatt. Majd újra a korlátnak támaszkodik, és jobban átkulcsolja a karjával. Az apja megpaskolja a vállát. Nem sürgeti. Ott áll mellette. A srác lentről felkiált. Egyre többen nézik őket. A fiú hunyorog, észleli, hogy őt figyelik. Oldalra sandít. Zavarban van. Tipeg. Nagy levegőt vesz, Eszter is a korlátnál, megbabonázza a látvány, az a félelem és az az akarás. A fiú félig visszalép a sétányra, majd meggondolja magát, és megint kimászik a korláton a sziklára. Nem megyünk, kérdezi türelmetlenül Zoltán. Még fürdeni akartak, Zoltánon egy régi fürdősort, már van egy kis pocakja, de az erős, barna szőrtől nem olyan feltűnő. Eszter mellette olyan picinek tűnik, halcsontú, kint van a bordája, hosszú szőke haja szinte elnyeli a testét. Elhúzza Esztert. Elhaladnak a fiú mögött. Gyerekizzadságszag. A korláthoz áll egy kövér házaspár is, hatvanasok lehetnek, talán németek. Eszter hátra-hátrakapja a fejét. A fiú még mindig csak készülődik az ugrásra. A következő strandon egy nő félmeztelenül napozik. Zoltán szeme elidőzik rajta. A nő épp felnéz, összeakad a tekintetük. A víz kellemes. Rögtön mély, ahogy beleereszkedik Eszter. De sokkal könnyebb a sótól fennmaradni, mint a Balatonban. Annál tovább ne menj, kéri Zoltán. A fején snorkell, lebukik, vizsgálja a tengert. Nem látja a fenekét, csak a mélységet. Egykét kisebb hal úszkál a lábánál. Felbukkan. Eszter már bent van, tíz méterre tőle. Gyere vissza azonnal, üvölt. Eszter nem figyel, úszik tovább, beljebb. Zoltán üvölt megint. Eszter nem jó úszó, pár éve szerette meg a vizet. Általánosban felmentette magát úszásból, mert ráüvöltött az úszásoktató. Zoltán igazi hal, állandóan úszna. De a tengertől tart. Nem látja a fenekét. Ismeretlen, nagy erők. Eszter abbahagyja a tempózást, megfordul. Integget Zoltánnak, vigyorog. Zoltán rázza a fejét, és int neki, hogy jöjjön kijebb. Eszter felfekszik a vízre. Élvezi, hogy megtartja a tenger. Elindul vissza a part felé. Zoltán erősen bámulja. Eszter egyszer csak megáll. Vigyorog Zoltánra. Elkezd viccből kapkodni a levegőt, mintha fulladozna, csapkod a kezével, közben röhög, hisztérikusan. Zoltán nem dől be, csak várja őt, azon a ponton, ameddig szabad menni, amíg engedte Esztert. Eszter egyre jobban csapkod, már nem vihog, félrenyelt, köhög, a sós vízzel nem tud mit kezdeni, ez más, mint a Balaton, ehhez végképp nincs hozzászokva. Zoltán látja, hogy ez most már nem vicc, odatempózik, gyors, régen vízilabdázott, azért is ilyen nagydarab, ami annyira megtetszett Eszternek benne, csak a nagy izmok már csak nagy hústömegek, de mégis rejtenek erőt. Átkarolja Eszter derekát, és úgy húzza a kilépőig, Eszter folyamatosan köhög. Valahogy feltolja a lépcsőn, majd leülteti. Eszter még

felköhög egy kis vizet, a mellkasa izgatottan jár. Zoltán a sziklához vágja a bűvár-szemüvegét.

A hajónak üzemanyagszaga van. A felső szintre ülnek. Zoltán átkarolja Esztert. Eszter kibújik az ölelésből, lemegy, hogy hozzon üdítőt. A kiszolgáló egy korabeli srác. Kedvesen mosolyog Eszterre. Nyitott ingben áll, a mellkasa napbarnított, csupaszasz, a hasa kockás. Honnan jött, kérdezi Esztert, amíg tölt, Bjudapeszt, vándorful, mondja, és Eszter szemébe néz, úgy tűnik igaz, hogy a magyar nők gyönyörűek, teszi hozzá, majd átadja Eszternek a poharat. Még egyet szeretnék, mondja, a férjemnek, de ezt már csak suttogja, hogy ne törje össze a pillanatot. Hvala, mondja, izgatottan megy a lépcsőhöz. Ez most *valami* volt. A létránál megtorpan, ahogy se tudja egy kézbe fogni a poharakat. Felkiált Zoltánnak, aki lemászik, és felviszi a sajátját. Eszter még odapillant a srácra, összemosolyognak, úgy mászik fel Zoltán mellé.

A hálnak zsákmányszaga van. Krk szigetéről Cresre tartva kapnak ebédet. Hal, krumpli és savanyúság kenyérral. Ahogy kiosztják nekik a tányérokat, sirályok gyűlnek a hajó köré. Alig bírják tartani a tempót, de elszántak, nekik meg kell szerezniük a halat, nem azért szagolták ki olyan messziről. A tetőre érkezik pár, ott tipegnek, csak az árnyékukat látni lentről. A többi mellettük csapdos. Eszter fél, nehogy berepüljenek. Egy madárral nem tud mit kezdeni. A rovaroktól nem fél, de egy madár az nagy, az verdes, az kiszámíthatatlan. Zoltánt nem kötik le a madarak. Belapátolja hamar, és elszundít. Eszter ijedve, de izgatottan nézi a sirályokat. A többi utas is kezdi megszokni a jelenlétüket. Néhányan bedobálnak nekik a maradékból. Amint kidobják a hajóból a haldarabot, a sirályok lecsapnak rá, a leggyorsabb viszi. A lépcsőn felbukkan az üdítősrác. Mosolyogva kínálgatja a többi utasnak az italokat. Eszterhez ér. Int neki, jöjjön utána. Eszter óvatosan leteszi a tálcáját a mellette lévő üres székre, szinte semmit nem evett, kissé imbolyogva feláll. A srác mutatja, hogy adja oda a tányért, majd megfogja Eszter kezét, és a tatra vezeti. Alig egy méterre repülnek tőlük a sirályok. A srác nagy terpeszbe áll, a tenyerébe mar egy kis halat, és kinyújtja a kezét. A sirályok először csak próbálnak odarepülni, de a légáram vissza-visszalöki őket. Majd az egyik felgyorsul, és elkapja a haldarabot a srác kezéből. A srác mutatja Eszternek, ő is vegyen egy kis halat a tenyerébe, Eszter leguggol, szed, de nem mer felállni, berejti az öklét a két lába közé. A srác odaguggol, felsegíti, és vezeti a karját. Eszter oda se mer nézni, fél, hogy leharapja a kezét az egyik sirály. Ahogy közeledik a madár, visszarántaná, de nem tudja, mert a srác erősen fogja. Az egyik sirály kikapja a kezéből a haldarabot. Eszter nevet, hangosan. Rázza az öklét, mint aki győzött. Megöleli a srácot. Megérzi az illatát, arcszesz, tenger és izzadság. Megcsókolná a nyakát. Ekkor pillantja meg a srác válla fölött Zoltánt. Még mindig alszik. Eszter kibontakozik az ölelésből, biccent a srácnak, és visszasiet Zoltán mellé. A vállára dönti a fejét. Két kislányt figyel. Mintha ikrek lennének, szőkék, kék szeműek. Az egyikük folyamtosan beszél a szüleinek, angolok. A lépcső tetején ül, nem kapaszkodik, élénk, a másik követi, odaül mellé, de erősen fogja a korlátot. Szavak nélkül értik egymást. Kőpapír-ollóznak. Mindig a bátrabb kislány nyer. Mintha ezt is tudná irányítani. Kiköt a hajó Mošćenička Dragánál. A félenkebb kislány lemászik. Még csak testvérek se voltak. A német családhoz csatlakozik.

Az estének borszaga van. A fények homályosak, imbolyognak, parázslanak az öböl túloldalán. Eszter az üveg után nyúl. Többet nem kellene, mondja Zoltán, inkább kérve, mint utasítva, amúgy is alig ettél ma. Két pohárból még nem lesz gond, és Eszter közben már tölt is magának. Zoltán csóválja a fejét, megegyeztünk valamiben, dörmögi maga elé, feláll, a korlátnak dől. Valahol arra van Krím, mondja. Eszter kérdően néz rá. Múltkor olvastam egy interjút Ed Parsons-szal, a Google Maps-es csávóval. Ő mondta, hogy mást látsz Oroszországból, és mást a világ többi részéből, ha Krímet nézed. Az oroszok már végleges határnak látják, mi meg csak ideiglenesnek. Pedig azt hinnéd, amit ott látsz, az úgy is van. Akárhonnan nézed. Szomorúan felnevet. Eszter elé guggol. Azt hittem, hogy megbeszéltük, hogy vigyázunk rá, és betartod, amit be kell, mondta, és megsimítja Eszter combját. A hasa még pici, nem domborodik, néha Eszter úgy érzi, csak képzeli, hogy van ott valaki. Egy titok még, bármikor elillanhat, neki mégis annyi szabályt be kéne tartania.

Az internetnek zűrzavarszaga van. Eszter dacosan fekszik az ágyon, Zoltán bejön utána, becsukja az ajtót. Bekapcsolja a légkondit, pedig Eszter attól megfázik. A nyitott ajtó mellett viszont fél a sirályoktól. Bár most talán örülne, ha berepülne az, amelyik megette a halat a kezéből. Ha a csőrébe venné Eszter hálóingének pántját, felemelné őt az ágyról, és kirepítené. Amit be kell tartanod, utánozza Zoltánt Eszter, és az arcába nyomja a képernyőt. Három cikk, három különböző szabályrendszer terhes nőkre nézve, arról, hogy mit szabad és mit nem. Az anyád meg folyamatosan gin tonikozott, amikor várt téged, aztán nem lettél olyan vészes. Eszter levágja a készüléket az éjjeliszekrényre, és duzzogva a fejére húzza a paplant.

A bárnak cigi- és alkoholszaga van. Zoltán iszik egy vodkát. Bejön egy nő, a pulthoz megy, véletlenül meglöki Zoltánt, a monokinis nő az. Zoltán megemeli a poharát a nő felé, lehúzza. A nő is rendel kettőt, az egyiket Zoltán elé tolja. A ruha alatt kivehető a melle körvonala. Zoltán oda-odales, áttetszik-e a mellbimbó. Az a gyönyörű mellbimbó, ami olyan szabadon ágaskodott a parton tegnap délután. A nő észreveszi, hogy Zoltán ezt figyeli. Kicsit odadörgöli a mellkasát Zoltán karjához. Zoltán libabőrös lesz. Rendel ő is még két vodkát. A karjukat átkulcsolva pertut isznak.

Az álomnak tengerszaga van. Eszter hasában egy madár mozog. Verdes, sikít. Nagy nehezen kikúszik Eszterből, és kirepül az ablakon a tenger felé.

Az estének esőszaga van. Zoltán Eszter fölé tartja az ingét, ő félmeztelen. Mellettük elszalad egy háromgyerekes család, nincs náluk semmi, amivel fedhetnék magukat, csak szaladnak és áznak. Vigyorognak, talán még nem is látták a gyerekek az anyjukat futni, vagy az apjukat így megázva. Zoltánék beérnek a szállodába, a szobában Zoltán jól áttörölgeti Esztert, leveszi róla a vizes ruhákat, és a paplanba bugyolálja. Az erkélyre ülnek, nem csap be az eső. Zoltán ölében Eszter. A túloldalon a fények most nem parázslanak. Biztos csak a meleg, párás időben imbolyognak. Most tisztán látszik a túlpárt.

Az autópályának sebességszaga van. Eszter vezet a horvát szakaszon, nem tudja, hogy azért felszabadultabb-e, mert idefele már betörte őt Zoltán, vagy azért, mert a határon túl van, nem Magyarországon, lehet, hogy itt a horvát autópályán valahogy minden tétnélkülőbb. Bátran előz, még kurjongat is, na, mi van, kicsikém, csak ennyi vagy, nincs az a görcs. Jön az első alagút a hegybe vájva. Még nem olyan hosszú, de Esztert már ez is megbabonázza. Fények kétoldalt és középen, beszipantják a tekintetét. Mély és igéző. Jön egy hosszabb, két kilométer, Eszter úgy érzi magát, mint egy versenypályán, nem lehet baja, hiszen az alagút fényei bent tartják a pályán. Egy autó előtte lassú, feltartóztatja Esztert ebben a fénymenetben. Balra húzza a kormányt, nem is néz sehová, csak tartani akarja a tempót, amikor hatalmasat dob rajtuk az autó, megszakad a fényfüzér, sötét minden.

A kórháznak fertőtlenítőszaga van. Eszter csak résnyire nyitja a szemét, Zoltán hangját hallja, a telefonba magyaráz. Egyéves jogszi, igen, egyéves jogsival szokták a legtöbb balesetet okozni, mert akkor már azt hiszik, megy ez nekik, de a kellő rutin nincs meg. A babával semmi gond, mondja, megúszták. Megúsztuk. Tessék, kérdez vissza, az anyjával beszél, anya, ezt most hagyjuk. Mit mond, kérdezi Eszter nyöszörögve, semmi, semmi, csak viccelődik, hogy az egyéves házasságokban szokott a legtöbb baleset lenni, hahaha, nevet Zoltán, hahaha, próbál nevetni Eszter, de fáj az oldala. Ja, és azt mondja, igyál egy kis gin tonikot, az mindent megold. Behozzák az ebédet, hal, az ablak csak résnyire nyitva. Egy sirály közeledik, nem veszi észre az üveget, nekicsapódik, lezuhan.

